

* * *

Τὸ «Εὐτυχῶς τρελάθηκα», τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Ρούσσου πού ανέβασε ὁ Θίασος Λογοθετίδη, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο πὺ θέλει νὰ εἶναι: μιὰ φάρσα. Τίποτα περισσότερο, μὰ καὶ τίποτα λιγότερο. Γύρω ἀπὸ τὸ θέμα μιᾶς παραφροσύνης, ἢ μιᾶς ὑποθετικῆς παραφροσύνης, πλέκονται διάφορα ἐξωφρενικὰ ἐπεισόδια πὺ δὲν ἀποκτοῦν καμιάν ἀληθοφάνεια κι οὔτε ἔχουν πάντα οὐσιαστικὸ σατιρικὸ ὑπόβαθρο· πλέκονται ὁμῶς ἐπιδέξια καὶ ἔξυπνα, μὲ κέφι καὶ μὲ μπρίο. Χάρη καὶ στὸ εὐφάνταστο καὶ

λαμπερό παίξιμο τοῦ κ. Λογοθετίδη, τῆς Κας Στεφανίδου καὶ ἐν μέρει τῆς Κας Λαμπροπούλου (γιὰ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν Κα Λιβυκοῦ πού, δὲ θὰ παύσω νὰ τὸ λέω, χαραμίζεται σὲ ρόλους πὺ δὲν προσαρμόζονται οὔτε στὴν ἰδιοσυγκρασία τῆς οὔτε στὴν ἐμφάνισή τῆς, οἱ ὅποιοι μόνο κρατοῦν τὸ μέρος τους, ἄλλοι λιγότερο κι ἄλλοι περισσότερο εὐπρόσωπα, δὲν ἀξίζει νὰ γίνει ἰδιαίτερος λόγος), ἡ φάρσα ἐπιτυγχάνει τὸ σκοπὸ τῆς: προκαλεῖ ἄφθονα τὰ γέλια τοῦ κοινοῦ.

* * *